

Список бібліографічних посилань

1. SWOT-аналіз // Вікіпедія : віл. енцикл. URL: <https://uk.wikipedia.org/wiki/SWOT-%D0%B0%D0%BD%D0%B0%D0%BB%D1%96%D0%B7> (дата звернення: 22.11.2018).

Одержано 24.11.2018

УДК 342.9

Діана Григорівна ПЕТРОВА,

слухач 1 курсу магістратури факультету № 3

Харківського національного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Олена В'ячеславівна ДЖАФАРОВА,

*професор кафедри адміністративної діяльності поліції
факультету № 3 Харківського національного*

університету внутрішніх справ,

доктор юридичних наук, професор

**ПРИНЦИПИ ТА ФУНКЦІЇ ЗАПОБІГАННЯ
ТА ВРЕГУЛЮВАННЯ КОНФЛІКТУ ІНТЕРЕСІВ**

Проблема конфлікту інтересів є однією з найбільш вагомих у діяльності державних служб. Її невирішеність ускладнює ефективне виконання службових обов'язків, унеможливорює реалізацію місії бюрократії та підриває авторитет влади серед громадян. У контексті функціонування виконавчої влади виникають найрізноманітніші «конфлікти інтересів» – між приватними та державними, між особистістю та групою, внутрішньо-, міжособистісні, між групами, між інтересами групи та держави. Проте, в державно-управлінських розвідках, вживаючи термін «конфлікт інтересів», мається на увазі саме перший вид конфлікту – між приватним та державним інтересом. Це зумовлює його визначальну роль у діяльності органів виконавчої влади.

Саме поняття «конфлікт інтересів» в законодавстві з'явилось досить нещодавно. Ще в Законі України «Про заходи запобігання і протидії корупції» від 7 квітня 2011 року № 3206-VI було наведене визначення конфлікту інтересів, але зовсім не було норм, стосовно його виявлення, запобігання та врегулювання.

Конфлікт інтересів за своєю суттю є суперечністю між приватними та службовими інтересами (по відношенню до посадових осіб юридичних осіб публічного права вживається термін «посадові повноваження»). І хоча конфлікт інтересів не слід ототожнювати з корупцією, неадекватне його врегулювання може стати джерелом корупції.

Згідно з Макіавеллі, корупція – це використання публічних можливостей у приватних інтересах. У подальшому акцент у розумінні корупції був перенесений на її кримінологічну та кримінально-правову сторони (за [2]). У 2003 р Генеральною Асамблеєю ООН прийнята Конвенція ООН проти корупції, де вимоги щодо запобігання конфлікту інтересів встановлюються не лише до державних управлінців, а й до держав. Згідно з Конвенцією кожна держава, що входить до складу ООН, має прагнути відповідно до принципів свого внутрішнього законодавства створювати, підтримувати та укріплювати такі системи, які сприяють прозорості та запобігають виникненню колізії інтересів [3].

Неналежне врегулювання конфліктів між приватними інтересами та державними обов'язками службових осіб, так само як і порушення встановлених чинним антикорупційним законодавством заборон та обмежень, стає джерелом корупції.

Спираючись на програму «Спільної ініціативи ОЕСР та Європейського Союзу», варто виділити наступні методи запобігання та врегулювання «конфлікту інтересів»: забезпечувати відкритість уряду для його ретельної громадської перевірки; обмеження суміщенні посад; декларування персональних доходів; декларування сімейного доходу; декларування особистого майна; декларування сімейного майна; дарування подарунків; безпека та контролю за доступом до внутрішньої інформації; декларування особистого інтересу щодо управління контрактами; декларування особистого інтересу відносно рішень, які приймаються; декларування особистого інтересу щодо участі у розробці або наданні політичних рекомендацій; оприлюднення декларацій щодо доходів і майна; обмеження і контролювання роботи у підприємницьких структурах; обмеження і контроль за отриманням подарунків та інших видів винагород; обмеження і контроль за одночасним займанням посад за сумісництвом (наприклад, політичних організаціях, на державних підприємствах);

застосування права на самовідвід або стандартні процедури звільнення державних посадових осіб від виконання їхніх посадових обов'язків, якщо участь в обговоренні або прийнятті конкретного рішення може викликати конфлікт інтересів; персональні та родинні обмеження на права власності щодо активів приватних компаній; відокремлення активів або шляхом продажу частки участі у приватній компанії чи інвестиції, або через довірче чи «сліпе» управління активами [4].

Неповідомлення особою у встановлених законом випадках та порядку про наявність у неї реального конфлікту інтересів, тягне за собою накладення штрафу від ста до двохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян. Вчинення дій чи прийняття рішень в умовах реального конфлікту інтересів тягнуть за собою накладення штрафу від двохсот до чотирьохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян. У разі нежиття заходів щодо протидії корупції настає відповідальність за корупційне правопорушення, передбачена ст. 1729 КУпАП [3; 4].

Тож, варто звернути увагу, що формулювання і виконання ефективної політики вирішення конфлікту інтересів є важкою і складною працею, але якщо уряд бажає підвищити довіру суспільства до демократичних інституцій і політичних діячів, а також побудувати кращу і більш ефективну демократію, то це необхідно зробити.

Список бібліографічних посилань

1. Себайн Джордж Г., Торсон Томас А. Історія політичної думки. Київ, 1997. С. 304–322
2. Наукова програма: Організація Економічного Співробітництва і Розвитку : документ SIGMA від 12.12.2006 GOV/SIGMA (2006)1 № 36 // Sigma / Організація економічного співробітництва і розвитку. URL: <http://www.sigmaxweb.org/publicationsdocuments/42618438.pdf> (дата звернення: 12.11.2018).
3. Кодекс України про адміністративні правопорушення : закон України від 07.12.1984 № 8073-X // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10> (дата звернення: 12.11.2018).
4. Науково-практичний коментар НПК Кодексу України про адміністративні правопорушення, 2013р. Стаття

172/8. Порушення вимог щодо повідомлення про конфлікт інтересів // Мего-інфо: юрид. бібл. № 1 : портал. URL: <http://mego.info/%D0> (дата звернення: 12.11.2018).

Одержано 19.11.2018

УДК 354

Олександр Олександрович ПИХТІН,

курсант 4 курсу факультету № 1

Харківського національного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Юлія Олександрівна ЗАГУМЕННА,

професор кафедри теорії та історії держави і права

факультету № 1 Харківського національного

університету внутрішніх справ,

кандидат юридичних наук, доцент

МОДЕЛІ ПОЛІЦЕЙСЬКОГО УПРАВЛІННЯ

В умовах реформування Національної поліції України (далі – НП) особливе місце займає питання вдосконалення адміністративного управління органами поліції. Дана проблема являється ключовою на теперішній час, адже сьогодні структура управління НП представляє собою директивну, ієрархічну, бюрократичну систему, що будується на системі наказів та примусу, з певною системою щомісячних обов’язкових «показників». На нашу думку, така система управління являється застарілою та абсолютно неефективною, вона погіршує якість роботи поліцейських, рівень сервісу НП, знижує мотивацію та зумовлює плінність кадрів НП. Саме тому, вирішення даної проблеми повинно стати пріоритетним напрямом керівництва Національної Поліції та Міністерства Внутрішніх Справ у найближчий час.

Управління – це соціальний феномен, що являє собою мистецтво організації і розподілення завдань, спілкування і мотивації підлеглих в процесі певної роботи. Структура управління поділяється на декілька рівнів: вищий, середній та нижчий. В даній роботі нас цікавить саме управління на вищому та середньому рівнях. В свою чергу управління базується на певних теоріях та певних моделях. Дослідження моделей